

Nekaj velikega in naj bo to ljubezen (12) – Sadovi zvestobe

Gotovost, da smo vedno z Bogom, je živi vir upanja, iz katerega nenehno pritekajo novi studenci veselja in miru, ki dajejo rodovitnost našemu življenju in življenju ljudi okoli nas.

2. Okt. 2022

Knjiga psalmov se začne s hvalnico rodovitnosti človeka, ki si prizadeva za zvestobo Bogu in njegovi postavi

ter se ne prepušča vplivom okolja, ki ga širijo hudobni: »Tak je kakor drevo, zasajeno ob vodnih strugah, ki daje svoj sad ob svojem času in njegovo listje ne ovene; vse, kar dela, uspeva« (Ps 1,3). Pravzaprav je to stalni nauk Svetega pisma: »Zvest mož bo obilno blagoslovljen« (Pr 28,20); »kdor se je pravičnost, [bo prejel] resnično plačilo« (Pr 11,18). Vsa božja dela so rodovitna, prav tako pa življenja tistih, ki se odzovejo na njegov klic. Gospod je apostole pri zadnji večerji spomnil: »Jaz sem vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane« (Jn 15,16). Vse, kar od nas zahteva, je, da ostanemo povezani z Njim kakor mladike s trto, kajti »kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu« (Jn 15,5).

Prav tako so skozi stoletja božjo velikodušnost doživljali svetniki. Sveta Terezija Avilska je na primer zapisala: »Njegovo Veličanstvo nima

navade, da stanovanje slabo plačuje, če mu dobro strežemo.«^[1] Tistim, ki so mu zvesti, je obljubil, da jih bo sprejel v svoje kraljestvo z besedami, polnimi naklonjenosti: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!« (Mt 25,21). Vendar Bog ne čaka na nebesa, da bi nagradil svoje otroke, ampak jih že v tem življenju uvaja v to božansko veselje s številnimi blagoslovi, s sadovi svetosti in kreposti, da bi iz vsakega človeka in njegovih talentov napravil najboljše; pomaga nam, da se ne ukvarjamo preveč s svojo krhkostjo in vedno bolj zaupamo v božjo moč. Poleg tega Gospod po svojih otrocih blagoslavlja tudi ljudi okoli njih. Bog se tega veseli: »V tem je poveličan moj Oče, da obrodite obilo sadu« (Jn 15,8).

Na teh straneh si bomo ogledali nekatere sadove, ki jih prinaša zvestoba, tako v našem življenju kot

v življenju drugih. Naj nas ti sadovi in mnogi drugi, za katere ve samo Bog, spodbujajo, da se nikoli ne nehamo zahvaljevati Bogu za njegovo skrb in bližino. Tako se bomo te ljubezni tudi vsak dan bolj veselili.

Nebesa znotraj nas

Le nekaj tednov pred svojim odhodom v nebesa je sveti Jožefmarija skupini svojih sinov in hčera dejal: »Naš Gospod je hotel v nas položiti zelo dragocen zaklad [...]. Bog, naš Gospod, v vsej svoji veličini prebiva v nas. V naših srcih so običajno navzoča nebesa.«^[2] Gospod je apostolom obljubil: »Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem« (Jn 14,23). To je glavni dar, ki nam ga Bog ponuja: njegovo prijateljstvo in njegova navzočnost v nas.

Vsak dan lahko v molitvi z novimi očmi premišljujemo o tej resnični božji navzočnosti v nas in jo ohranjamo v spominu. Prevzeti od čudenja in hvaležnosti bomo skušali kot dobri otroci odgovoriti na neizmerno božjo naklonjenost do nas. Kajti Gospod »ne prihaja dan za dnem iz nebes, da bi ostal v pozlačenem ciboriju, ampak da bi našel druga nebesa, ki so mu neskončno ljubša od prvih: nebesa naše duše, ki je ustvarjena po njegovi podobi in je živi tempelj preljube Trojice«. ^[3] Le ob tem božjem daru lahko začutimo, da smo neskončno poplačani in tudi prepričani, kako se Gospod veseli naše zvestobe.

Kadar nastopi telesna ali duševna utrujenost, ko se vrstijo udarci in težave, je čas, da se ponovno spomnimo: »Če Bog prebiva v naši duši, je vse ostalo, pa naj je videti še tako pomembno, nebistveno, prehodno; toda mi, v Bogu, smo tisto,

kar ostane.«^[4] Gotovost, da je Bog z menoj, v meni, in da sem jaz v njem (prim. Jn 6,56), je vir notranje gotovosti in upanja, ki ju človeško gledano ni mogoče razložiti. Na osnovi tega prepričanja postajamo vedno bolj preprosti – kakor otroci – in daje nam širok ter samozavesten pogled, sproščeno in veselo notranjost. Veselje in mir izhajata iz globin naše duše kot naraven sad zvestobe in izročitve. Ta sad je tako pomemben in ima takšno evangelizacijsko moč, da je sveti Jožefmarija vsak dan pri sveti maši prosil našega Gospoda, naj ga nakloni njemu ter vsem njegovim hčeram in sinovom.^[5]

V svoji notranjosti nosimo nebesa, ki jih s seboj ponesemo kamorkoli: v svoj dom, na delovno mesto, na dopust, na srečanja s prijatelji ... »V današnjem času, ko pogosto opažamo pomanjkanje miru v družbenem življenju, v službi, v družinskem

življenju ..., je vedno bolj potrebno, da smo kristjani, kot je rekel sveti Jožefmarija, 'sejalci miru in veselja'.«^[6] Iz izkušenj vemo, da ta mir in veselje nista naša. Zato si prizadevamo gojiti božjo navzočnost v svojih srcih, da bi nas napolnil On in bi delil svoje darove ljudem okoli nas. Učinkovitost tega preprostega sejanja pa je gotova, četudi je njegov dosež nepredvidljiv: »Mir na svetu je morda bolj odvisen od naše osebne, običajne in vztrajne pripravljenosti za nasmeh, odpuščanje in neobremenjenost s samim sabo kot pa od velikih pogajanj med državami, pa naj bodo še tako pomembna.«^[7]

Odločno in usmiljeno srce

Ko dovolimo, da se božja navzočnost v nas ukorenini in obrodi sadove – na neki način je to zvestoba –, postopoma pridobimo »notranjo trdnost«, na osnovi katere lahko

postanemo potrpežljivi in krotki ob neuspehih, nepredvidenih dogodkih, nadležnih situacijah, ob lastnih in tujih omejitvah. Sv. Janez Marija Vianney je govoril, da so »naše napake peščena zrnca ob veliki gori božjega usmiljenja«. ^[8] To prepričanje nam omogoča, da se na iste ljudi in okoliščine vedno bolj odzivamo tako, kot se odziva Bog, z blagostjo in usmiljenjem, ne da bi nas skrbelo, če se ne odzovejo na naša trenutna pričakovanja in okuse. Skratka, odkrijemo, da so vsi dogodki na neki način »nosilci božje volje in jih moramo sprejeti s spoštovanjem in ljubeznijo, z veseljem in mirom«. ^[9] Na ta način nam postaja veliko lažje moliti, druge razumeti in jim odpuščati, tako kot jim odpušča Gospod, in kmalu znova osvojimo svoj mir, če smo ga izgubili.

Včasih lahko imamo vtis, da je nekako strahopetna ta naša drža, da v srcu gojimo krotkost in usmiljenje

glede napak drugih, ki se nam zdijo obsojanja vredne, ali glede zlonamernosti nekaterih, ki nam hočejo škodovati. Vendar se spomnimo, kako Jezus pokara učence, ko ti predlagajo, naj pride z neba kazen na Samarijane, ki ga ne sprejmejo (prim. Lk 9,55).

»Kristjanov program, to je program usmiljenega Samarijana, je Jezusov program, je 'srce, ki vidi'. To srce vidi, kje je potrebna ljubezen in ravna v skladu s tem.«^[10] Naše potrpežljivo usmiljenje, ki se ne razdraži in se ne pritožuje spričo nesreče, tako postane balzam, s katerim Bog zdravi tiste, ki so skesanega srca, jim obveže rane (prim. Ps 147,3) ter jim olajša njihovo pot spreobrnjenja.

Neslutena učinkovitost

Skrb za lastno podobo in izpostavljanje *osebnega profila* pred drugimi je danes postalo skoraj

nepogrešljiv pogoj za prisotnost in vpliv na področju dela in družbenih omrežij. Toda če pozabimo, da živimo v Bogu, da je On »vedno z nami«, ^[11] se lahko to prizadevanje sprevrže v bolj ali manj izrazito obsedenost z občutkom, da smo sprejeti, priznani, da nam ljudje *sledijo* in nas celo občudujejo. Tedaj človek začuti nenehno potrebo po preverjanju vrednosti in pomena vsega, kar počnemo ali govorimo.

To hrepenenje po priznanju, po tem, da bi svojo vrednost zaznali kot nekaj *otipljivega*, je v resnici, čeprav na »surov« način, odraz neke globoke resnice. Dejansko smo namreč vredni veliko; toliko, da je Bog želel dati svoje življenje za vsakega od nas. Vendar se dogaja, da marsikdaj, tudi na zelo prefinjen način, začnemo *zahtevati* ljubezen in priznanje, ki pa ju lahko le *sprejmemo*. Morda je Gospod prav zato v govoru na gori želel poudariti: »Glejte, da svoje

pravičnosti ne boste izkazovali pred ljudmi, da bi vas videli, sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih« (Mt 6,1). In še bolj izrecno: »naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica« (Mt 6,3).

Ta nevarnost, da bi ljubezen zahtevali, namesto da bi jo sprejeli, bo ponehala, če bomo ravnali v prepričanju, da Bog motri naše življenje z »detajlno« ljubeznivostjo, kajti ljubezen je v detajlih. »Če si želiš gledalcev tega, kar počneš, jih že imaš: to so angeli, nadangeli in celo sam Bog vsega vesoljstva.«^[12] Takrat človek v duši doživlja samospoštovanje kot nekdo, ki ve, da ni nikoli brez družbe, in zato ne potrebuje posebnih zunanjih spodbud, da bi zaupal v učinkovitost svoje molitve in življenja – ne glede na to, ali zanj vedo mnogi ali pa ostane za veliko večino neopažen. Dovolj je, da imamo v mislih božji pogled in čutimo, da so vsakemu od

nas namenjene Jezusove besede: »in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil« (Mt 6,4).

V tem pogledu se lahko veliko naučimo iz Jezusovih skritih let v Nazaretu. Tam je preživel večino svojega zemeljskega življenja. Božji Sin je pod budnim očesom nebeškega Očeta, Device Marije in svetega Jožefa že takrat v tišini in z neskončno učinkovitostjo uresničeval odrešenje človeštva. Malokdo je to videl, toda tam, v skromni delavnici v majhni galilejski vasici, je Bog za vedno spremenil zgodovino človeštva. Tudi mi lahko dosežemo to rodovitnost Jezusovega življenja, če se On odseva v nas, če mu s takšno preprostostjo dovolimo, da ljubi v našem življenju.

Iz skritih globin vsakega tabernaklja, iz globin naših src Bog še naprej deluje in spreminja svet. Zato naše življenje izročitve v združenosti z

Bogom in z drugimi pridobi po občestvu svetnikov učinkovitost, ki si je ne moremo niti predstavljati niti izmeriti. »Ne veš, ali napreduješ in v kolikšni meri ... – Čemu bi ti koristil ta podatek? ... – Pomembno je, da vztrajaš, da tvoje srce gori v ognju, da vidiš več svetlobe na obzorju ...; da si prizadevaš za naše namene, da jih zaslutiš – čeprav jih ne poznaš – in da zanje moliš.«^[13]

Bog je isti kot vedno

Sveti Pavel je kristjane spodbujal, naj bodo zvesti, naj brez skrbi gredo proti toku in naj opravljajo svoje delo z očmi, uprtimi v Gospoda: »Zato, moji ljubi bratje, bodite stanovitni, neomahljivi, nadvse uspešni v Gospodovem delu, ker veste, da vaš trud v Gospodu ni prazen« (1 Kor 15,58). Sveti Jožefmarija je na različne načine ponavljal prav ta apostolov poziv: »Če ste zvesti, se lahko imenujete zmagovalci. V

svojem življenju ne boste poznali poraza. Ni neuspehov, če človek deluje s pravilnim namenom in hoče izpolniti božjo voljo. Z uspehi ali brez njih bomo slavili zmago, ker svoje delo opravljamo iz ljubezni.«^[14]

Na katerikoli poti duhovnega poklica se lahko zgodi, da po določenem času predanosti nastopi skušnjava malodušja. Morda se nam zazdi, da dotlej nismo bili najbolj velikodušni ali da naša zvestoba ne obrodi veliko sadov in da imamo malo apostolskih uspehov. V takšnih primerih se je dobro spomniti na to, kar nam je zagotovil Bog: »Moji izvoljenci se ne bodo trudili zaman« (prim. Iz 65,22-23). Sveti Jožefmarija je to resnico izrazil takole: »Biti svet pomeni biti učinkovit, četudi se svetnik ne dotakne niti ne vidi te učinkovitosti.«^[15] Bog včasih dopusti, da njemu zvesti ljudje pri svojem delu trpijo preizkušnje in težave, da bi njihove duše postale lepše in

njihova srca nežnejša. Kadar nas
kljub naši prizadevnosti, da bi ugajali
Bogu, obhaja malodušje ali
utrujenost, ne nehajmo delati s
čutom za skrivnost: ne pozabimo, da
naša učinkovitost »pogosto ni vidna,
ni otipljiva in je ni mogoče meriti.
Človek ve, da bo njegovo življenje
obrodilo sad, a mu ni treba vedeti,
kako, kje in kdaj. [...] Nadaljujmo,
dajmo mu vse, a dopustimo, da on
napravi rodovitno naše
prizadevanje, kakor mu je všeč.«^[16]

Gospod od nas pričakuje, da delamo s
predanostjo in zaupanjem v njegovo
moč in ne v našo, v njegov pogled na
stvarnost in ne v naše omejeno
dojemanje. »Ko se boš zares predal
Gospodu, se boš naučil biti
zadovoljen s tem, kar pride, in ne boš
izgubljal vedrosti, če se stvari –
čeprav si jim posvetil ves svoj trud in
uporabil primerna sredstva – ne
iztečejo po tvojem okusu ... Kajti
‘iztekle’ se bodo tako, kot Bogu

ustreza, da se iztečejo.«^[17] Zavedanje, da Bog zmore vse ter da vidi in kakor v zakladu zbira vse, kar dobrega storimo, pa naj se zdi še tako majhno in skrito, nam bo pomagalo »biti trdni in optimistični v težkih trenutkih, ki se lahko pojavijo v zgodovini sveta ali v našem osebнем življenju. Bog je vedno isti: vse-mogočen, nadvse moder, usmiljen; in v vsakem trenutku zna iz zla napraviti dobro ter iz porazov velike zmage za tiste, ki zaupajo vanj.«^[18]

Z roko v roki z Bogom živimo sredi sveta kot njegovi otroci in postajamo sejalcı miru in veselja za vse ljudi okoli nas. To je tisto potrpežljivo delo rokodelca, ki ga Bog opravlja v naših srcih. Pustimo mu, naj razsvetljuje vse naše misli in navdihuje vsa naša dejanja. Tako je ravnala naša Mati, Devica Marija, ki je bila srečna ob pogledu na velike stvari, ki jih je Gospod delal v njenem življenju. Naj

tudi mi znamo vsak dan tako kot ona reči: *Fiat*, zgôdi se mi po tvoji besedi (Lk 1,38).

Pablo Edo

[1] Sv. Terezija Avilska, *Pot popolnosti*, 34. pog., 8, Karmel Sora, Ljubljana - Sora 2000.

[2] Prim. Salvador Bernal, *Mons. Josemaría Escrivá de Balaguer. Apuntes sobre la vida del fundador del Opus Dei*, Rialp, Madrid 1980, str. 361.

[3] Sv. Terezija Deteta Jezusa, *Povest duše*, 5. pog.

[4] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 92.

[5] — Prim. Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Madrid, Rialp 2000, str. 229.

[6] — Fernando Ocáriz, Homilija, 12. 5. 2017.

[7] — Prav tam.

[8] — G. Bagnard, *El Cura de Ars, apóstol de la misericordia*, Anuario de Historia de la Iglesia 19 (2010), str. 246.

[9] — *Navodilo*, maj 1935/14. 9. 1950, št. 48.

[10] — Benedikt XVI., okr. *Deus Caritas est* (25. 12. 2005), št. 31.

[11] — Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 267.

[12] — Sv. Janez Zlatousti, *Homilías sobre san Mateo*, 19.2 (PG 57, 275).

[13] — Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 605.

[14] Sv. Jožefmarija, *A solas con Dios*, št. 314 (AGP, Biblioteca, P10).

[15] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 920.

[16] Frančišek, apost. spod. *Evangelii gaudium* (24. 11. 2013), št. 279.

[17] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 860.

[18] Javier Echevarría, *Pastirsko pismo*, 4. 11. 2015.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-
velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-12-
sadovi-zvestobe/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-12-sadovi-zvestobe/) (6. Avg. 2025)